

Lisa en Arthur zien elkaar maar een keer per jaar. Hij is altijd naar haar op zoek.
Zij kan niet anders dan op hem wachten...

GUILLAUME
MUSSO

24
DAGEN

THRILLER

Over het boek

Lisa en Arthur zien elkaar maar één keer per jaar. Hij is altijd naar haar op zoek. Zij kan niet anders dan op hem wachten...

Lisa Ames werkt in een bar in New York, hopen op haar doorbraak als actrice. Op een avond ontmoet ze Arthur Costello, een jonge arts. De twee voelen zich direct met elkaar verbonden. Maar Arthur is niet als andere mannen. Hij biecht al snel aan Lisa op dat hij nooit van haar zal kunnen houden. Door een bizarre speling van het lot, die alles te maken heeft met een oude vuurtoren, lijkt er een vloek op hem te rusten: 'Wat er met mij gebeurt is onvoorstelbaar, maar waar...' Tegen beter weten in besluiten ze om samen de strijd aan te gaan met de meest genadeloze vijand die er bestaat: de tijd.

'Guillaume Musso is niet te stoppen. Hij is met recht de koning van de suspense.' – LE FIGARO

'Onze eigen, Franse Stephen King laat ons elke pagina opnieuw naar adem happen.' – RTL

Over de auteur

Guillaume Musso (1974) is geboren en getogen in Antibes. Na zijn middelbare school werkte hij een tijdje in New York. Hij komt nog regelmatig in de Verenigde Staten, waar veel van zijn boeken zich (deels) afspelen. Musso is een van de bestverkopende auteurs in Frankrijk. Wereldwijd wordt zijn werk in 36 landen uitgegeven en zijn er al meer dan 19 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht.

Van dezelfde auteur

Bericht uit Parijs
Vlucht uit New York
Central Park

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Guillaume Musso

24 dagen

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

L'instant présent

Copyright © XO Éditions 2015. All rights reserved.

Vertaling

Maarten Meeuwes

Omslagbeeld

© iStock

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0708 1

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mijn zoon

Voor mijn vader

*Liefde heeft tanden
waarvan de wonden nooit genezen.*

Stephen King

De geschiedenis van onze angsten

De geschiedenis van ons leven is de geschiedenis van onze angsten.

Pablo De Santis

1971

‘Wees niet bang, Arthur. Springen! Ik vang je op.’

‘Weet je... weet je het zeker, papa?’

Ik ben vijf jaar oud. Mijn benen bungelen over de rand van de bovenste matras van het stapelbed dat ik met mijn broer deel. Met opengespreide armen kijkt mijn vader mij met een vriendelijke blik aan.

‘Vooruit dan, jongen!’

‘Maar ik ben bang...’

‘Ik vang je op, zeg ik toch. Je vertrouwt je vader toch wel?’

‘Ja, maar...’

‘Spring dan, kampioen!’

Nog enkele seconden wieg ik met mijn ronde hoofd heen en weer. Dan zet ik me met een brede glimlach af, de diepte in, klaar om mijn armen om de nek van mijn vader te slaan, van wie ik het meeste in de wereld houd.

Maar op het laatste moment doet mijn vader, Frank Costello, met opzet een stap achteruit en val ik languit op de grond. Ik val met mijn kaak en hoofd pijnlijk hard op de houten vloer. Versuft duurt het even voordat ik overeind kom. Mijn hoofd tolt en mijn jukbeen is gebroken. Voordat ik in tranen uitbarst, leert mijn vader mij een lesje dat ik nooit zal vergeten: ‘In het leven moet je niemand vertrouwen. Heb je dat begrepen, Arthur?’

Ik kijk hem angstig aan.

‘Niemand!’ herhaalt hij met een mengeling van droefheid en woede jegens zichzelf. ‘Zelfs je eigen vader niet.’

Deel een
24 Winds Lighthouse

Vuurtoeren

Ik vraag me af wat het verleden voor ons in petto heeft.

Françoise Sagan

1

Boston

Voorjaar 1991

De eerste zaterdag in juni kwam mijn vader onverwachts klokslag tien uur 's morgens bij mij binnen. Hij had amandelcake en cannoli met citroen meegebracht, die zijn vrouw voor mij had gemaakt.

‘Weet je, Arthur, we zouden samen de dag kunnen doorbrengen,’ stelde hij voor, terwijl hij het espressoapparaat aanzette alsof hij thuis was.

Ik had hem sinds afgelopen kerst niet meer gezien. Tegen de keukentafel geleund, bekeek ik het spiegelbeeld van mijn gezicht in de verchromde grillpan. Ongeschoren, ongekamd haar, holle ogen met wallen door het gebrek aan slaap en te veel *apple martini*. Ik droeg een oud Blue Öyster Cult-T-shirt, dat ik ooit tijdens mijn schooljaren had gekocht, en een verbleekte Bart Simpson-onderbroek. De vorige avond had ik na een dienst van achtenveertig uur met Veronika Jelenski, de aantrekkelijkste en minst onbesuisde verpleegster van het Massachusetts General Hospital, een paar glazen te veel gedronken in de Zanzi Bar.

De mooie Poolse had een deel van de nacht bij mij doorgebracht, maar gelukkig was ze twee uur geleden opgestapt en had ze haar zakje met wiet en sigarettenvloei meegenomen, wat me een lastige confrontatie bespaarde met mijn vader, een van de hoge omes op de afdeling Chirurgie in het ziekenhuis waarin we allebei werken.

‘Een dubbele espresso, de beste shot om de dag mee te beginnen,’ zei Frank Costello, terwijl hij een sterke kop koffie voor me neerzette.

Hij opende de ramen, om de kamer te luchten waarin een zware wietgeur hing, maar hij onthield zich van commentaar. Ik nam een hap van een stuk cake, terwijl ik hem vanuit mijn ooghoeken opnam. Hij was twee maanden geleden vijftig geworden, maar door zijn grijze haar en de diepe rimpels in zijn gezicht leek hij al gauw tien of vijftien

jaar ouder. Ondanks alles zag hij er goed uit. Hij had een regelmatig gevormd gezicht en azuurblauwe ogen, net als Paul Newman. Deze ochtend had hij zijn maatpak en lichte, op maat gemaakte schoenen vervuild voor een oude, kaki pantalon en een versleten schipperstrui. Aan zijn voeten droeg hij zware werkschoenen van dik leer.

‘Hengels en aas liggen in de pick-up,’ zei hij, terwijl hij zijn espresso opdrank. ‘Als we meteen weggaan, zijn we voor het middaguur bij de vuurtoren. We eten tussendoor wat, waarna we de hele middag op goudbrasem kunnen vissen. Als de vangst meezit, stoppen we op de terugweg bij het huis. Dan maken we de vis met tomaat, knoflook en olijfolie in folie klaar.’

Hij praatte met me alsof we elkaar de vorige dag nog hadden gesproken. Het klonk nogal geforceerd, maar niet echt onaangenaam. Terwijl ik kleine slokjes van mijn koffie nam, vroeg ik me af waar die plotse drang om de dag met mij door te brengen, vandaan kwam.

De afgelopen jaren hadden we vrijwel geen contact met elkaar gehad. Ik was bijna vijftientig jaar oud, ik was de jongste van twee jongens en een meisje. Met de welwillende instemming van mijn vader hadden mijn broer en zus het familiebedrijf overgenomen dat door mijn grootvader was gesticht – een bescheiden uitgeverij in Manhattan – en ze hadden het voldoende laten floreren om het hopelijk binnen enkele weken te kunnen verkopen aan een grote communicatiegroep.

Ik had me altijd buiten hun zaken gehouden. Ik maakte deel uit van de familie, maar vanuit de verte, een beetje als een kunstzinnige oom die in het buitenland was gaan wonen, maar die met alle plezier voor de maaltijd op Thanksgiving werd uitgenodigd. De waarheid was dat ik, zodra ik de kans had gekregen, zo ver mogelijk weg van Boston was gaan studeren: een *pre-med* in Duke, North Carolina, vier jaar medicijnenstudie in Berkeley en een jaar coassistentschap in Chicago. Ik was pas enkele maanden terug in Boston om er het tweede jaar van mijn specialisatie als eerstehulparts te doen. Ik werkte bijna tachtig uur per week, maar ik hield van het werk en de druk die het op me uitoefende. Ik hield van de mensen, ik hield van het werk op de Spoedeisende Hulp en ik genoot van de harde werkelijkheid. De rest van de tijd bracht ik door in de bars in North End, rookte ik hasj en dook ik het bed in met niet al te serieuze meisjes zoals Veronika Jelenski.

Lange tijd had mijn vader mijn manier van leven afgekeurd, maar ik had hem weinig kans gegeven het mij lastig te maken: ik had zelf

mijn studie medicijnen gefinancierd, zonder hem ooit om een stuiver te vragen. Toen ik achttien was, had ik na de dood van mijn moeder de moed opgebracht het huis te verlaten en nooit meer iets van hem te verwachten. En die scheiding leek hem niet veel te hebben uitgemaakt. Hij was hertrouwd met een van zijn maîtresses, een charmante, intelligente vrouw die hem steunde. Twee of drie keer per jaar zocht ik hen op, waarmee iedereen tevreden leek te zijn.

Des te groter was mijn verbazing dus die ochtend. Als een duveltje-uit-een-doesje was mijn vader mijn leven binnengekomen en hij had me bij mijn mouw gepakt om me een weg van verzoening op te leiden die ik niet meer had verwacht.

‘Goed, klinkt zo’n vistochtje verleidelijk of niet, verdomme,’ drong Frank Costello aan, waarbij hij zijn irritatie over mijn zwijgzaamheid niet langer kon verbergen.

‘Goed, papa. Gun me even de tijd om te douchen en me aan te kleden.’

Tevreden haalde hij een pakje sigaretten uit zijn zak en stak hij er een op met een oude, zilveren stormaansteker, waarmee ik hem altijd al had gezien.

Ik reageerde verbaasd. ‘Ik dacht dat je was gestopt, na je keelkanker...’

Hij doorboorde me met een stalen blik. ‘Ik wacht in de pick-up op je,’ antwoordde hij, terwijl hij uit de stoel opstond en een grote, blauwe rookwolk uitblies.

2

De reis van Boston naar even ten oosten van Cape Cod duurde nog geen anderhalf uur. Het was een mooie ochtend aan het einde van de lente. De lucht was helder en stralend blauw, de zon scheen fel door de voorruit en wierp een verguld licht op de stofjes die boven het dashboard zweefden. Trouw aan zijn gewoontes verspilde mijn vader geen moeite aan het voeren van een gesprek. Maar de stilte was niet drukkend. In het weekend reed hij graag in zijn Chevrolet-pick-up en luisterde hij naar de *eight-tracks* in zijn autoradio: een met het beste van Sinatra, een concert van Dean Martin en een onbekend country-album dat The Everly Brothers tegen het einde van hun carrière hadden opgenomen. Op de achterraut zat een reclamesticker geplakt waarop de kandidatuur van Ted Kennedy voor de senaatsverkiezingen in 1970 werd gesteund. Zo nu en dan hing mijn vader graag de botte boer uit, maar hij was een van de bekendste chirurgen van Boston en hij was mede-eigenaar van een bedrijf dat enkele tientallen miljoenen dollars waard was. Zakelijk had iedereen die zich door zijn boerse uiterlijk had laten misleiden, er de prijs voor moeten betalen.

We waren de Sagamore Bridge gepasseerd en hadden nog een veertigtal kilometers doorgereden, voordat we stopten bij Sam's Seafood, om broodjes kreeftsalade met patat en bier te kopen.

Even na twaalf uur reed de pick-up het grindpad naar de noordpunt van Winchester Bay op.

Het was een woeste omgeving, ingeklemd tussen de oceaan en de rotsen, en er stond vrijwel altijd een harde wind. Daar stond, op een geïsoleerd liggend terrein, begrensd door de steile, rotsachtige kust, 24 Winds Lighthouse.

De oude vuurtoren bestond uit een geheel houten, achthoekig gebouw van ongeveer twaalf meter hoog. Hij stond naast een huis van witgeschilderde planken en een leistenen dak. Wanneer de zon scheen, was het een fijne vakantiewoning, maar zodra het bewolkt was, of de

avond viel, veranderde het landschap van een zomerse prentbriefkaart in een donker, dromerig schilderij van Albert Pinkham Ryder. Het gebouw was al sinds drie generaties eigendom van de familie. Mijn grootvader, Sullivan Costello, had het in 1954 gekocht van een weduwe van een luchtvaartingenieur, die het zelf in 1947 had gekocht op een veiling van de Amerikaanse regering.

Dat jaar had de staat, bij gebrek aan financiële middelen, zich van honderden stukken onroerend goed ontdaan die geen strategische waarde voor het land hadden. Dat was het geval geweest met het 24 Winds Lighthouse, dat overbodig was geworden na de bouw van een moderne vuurtoren op de heuvel van Langford, vijftien kilometer naar het zuiden.

Trots op zijn aankoop was mijn grootvader begonnen de vuurtoren en het huis te moderniseren en er een luxueus tweede huis van te maken. Maar tijdens de werkzaamheden was hij aan het begin van de herfst van 1954 op een geheimzinnige manier verdwenen.

Zijn auto was voor het huis teruggevonden. Het dak van de Chevrolet Bel Air-cabrio had opengestaan en de sleutels hadden in het contactslot gezeten. Tijdens zijn middagpauze ging Sullivan altijd op de rotsen zitten eten. De conclusie was daarom al snel dat hij moest zijn verdronken. Hoewel de zee nooit zo hoog was gekomen dat die hem had kunnen wegspoelen, was mijn grootvader toch doodverklaard, verdronken aan de kust van Maine.

Ik had hem nooit gekend, maar ik had vaak de beschrijving gehoord van een originele en kleurrijke persoonlijkheid. Ik had als tweede naam zijn doopnaam geërfd en omdat mijn oudste broer het niet wilde hebben, had ik ook het horloge van Sullivan gekregen, een Cartier Tank Louis uit het begin van de jaren vijftig van de twintigste eeuw, met een rechthoekige kast en blauwe, metalen wijzers.

3

‘Pak de papieren zak en het bier, dan gaan we in de zon zitten eten.’

Mijn vader sloeg het portier van de pick-up dicht. Ik zag dat hij onder zijn arm de versleten, leren schooltas had geklemd, die hij ter gelegenheid van een van hun trouwdagen van mijn moeder had gekregen toen ik nog klein was.

Ik zette de koeltas op een houten tafel bij de gemetselde barbecue, die een tiental meters van de ingang van het huis stond. Al twee decennia lang weerstonden de tuinmeubels en de twee Adirondack-stoelen op de een of andere manier alle weersinvloeden. De zon stond hoog aan de hemel, maar de lucht was fris. Ik trok de ritssluiting van mijn jack omhoog, voordat ik de broodjes kreeftsalade uitpakte. Mijn vader haalde een Zwitsers mes uit zijn zak en opende twee flesjes Budweiser, waarna hij op een van de stoelen van rood cederhout ging zitten.

‘Op jou,’ zei hij, terwijl hij me een flesje gaf.

Ik pakte het aan en ging naast hem zitten. Terwijl ik een eerste slok bier nam, zag ik een verontrustende fonkeling in mijn vaders ogen. De stilte duurde voort. Hij nam slechts enkele happen van zijn brood en stak toen snel weer een sigaret op. De spanning was voelbaar en op dat moment begreep ik dat hij me niet hierheen had meegenomen voor een rustige middag als vader en zoon, en dat van vissen, noch van stoere praat, noch van op zijn Italiaans bereide, beboterde geroosterde vis iets zou komen.

‘Ik wil je iets belangrijks vertellen,’ zei hij, terwijl hij zijn tas opende en er enkele in kartonnen mappen opgeborgen papieren uithaalde.

Op elke map zag ik het bescheiden logo van het advocatenkantoor Wexler & Delamico, dat de belangen van de familie al tientallen jaren behartigde.

Hij nam een grote trek van zijn sigaret, voordat hij vervolgde: ‘Ik heb besloten orde op zaken te stellen voordat ik vertrek.’

‘Vertrekken waarheen?’

Zijn onderlip vertrok tot een grijns. Ik daagde hem verder uit: 'Be-doel je, voordat je doodgaat?'

'Precies. Maar steek de vlag nog maar niet uit: het gebeurt niet van-daag of morgen, al nadert het moment wel.'

Hij kneep zijn ogen samen, probeerde mijn blik te vangen en zei toen met een kalme stem: 'Het spijt me, Arthur, maar je krijgt geen cent van de verkoop van het bedrijf. En geen cent van mijn levensverzekering of vastgoed.'

Ik kon mijn verbazing nauwelijks verbergen, maar ondanks al mijn gevoelens, was ik eerder verrast dan kwaad. 'Als je me hierheen hebt laten komen om me dat te zeggen, had je er niet zoveel moeite voor hoeven doen. Je geld interesseert me niet, dat weet je toch...'

Hij knikte met zijn hoofd naar de kartonnen dossiermappen die op tafel lagen, alsof hij geen woord had gehoord van wat ik zo-even had gezegd. 'Ik heb juridisch laten vastleggen dat mijn hele nalatenschap naar je broer en zus gaat.'

Ik klemde mijn handen samen. Wat speelde hij voor pervers spel-letje? Dat mijn vader mij onturfde was al erg genoeg, maar waarom maakte hij het me op zo'n omslachtige manier duidelijk?

Hij nam nog een trek van zijn sigaret. 'Het enige wat je erft...'

Hij trapte de peuk met zijn hak uit en wachtte even voordat hij zijn zin afmaakte. Zijn manier om een soort spanning op te bouwen, wat ik ziekelijk vond.

'Het enige wat je erft, zal 24 Winds Lighthouse zijn,' zei hij, terwijl hij naar het terrein wees. 'De grond, het huis, de vuurtoren...'

Een windvlaag deed een stofwolk opwaaien. Ik was zo verbaasd, dat het enkele seconden duurde voordat ik reageerde. 'Wat moet ik met dat krot?'

Toen hij zijn mond opende om het me uit te leggen, barstte hij in een verontrustende hoestbui los. Ik zag hoe hij zich de longen uit zijn lijf hoestte en ik had er bijna spijt van dat ik met hem mee hierheen was gegaan.

'Het is graag of niet, Arthur,' waarschuwde hij me toen hij weer lucht had. 'Als je mijn erfenis accepteert, is dat onder twee voorwaarden. Twee voorwaarden waarover niet valt te onderhandelen.'

Ik deed alsof ik wilde opstaan, toen hij vervolgde: 'Om te beginnen moet je beloven dat je het onroerend goed nooit zult verkopen. Hoor je me? Nooit! De vuurtoren moet in de familie blijven. Voor altijd.'

Ik raakte geërgerd. ‘En de tweede voorwaarde?’

Hij wreef langdurig in zijn ogen en slaakte een diepe zucht. ‘Kom mee,’ zei hij, terwijl hij opstond.

Met tegenzin ging ik achter hem aan. Hij nam me mee naar de oude woning van de vuurtorenwachter. Dat was een klein, rustiek aandoend, muf ruikend huis. Aan de muren hingen visnetten, een gelakt, houten scheepsroer en allerlei schilderijtjes van lokale kunstenaars, die het landschap in de omgeving moesten voorstellen. Op de schoorsteenmantel stonden een olielamp en een klein zeilschip in een fles.

Mijn vader opende de deur naar de gang – een gang van een tiental meters lang met een lambrisering van gelakt hout, die van het huisje naar de vuurtoren liep – maar in plaats van de trap naar de top van de toren te nemen, tilde hij een houten luik op, waaronder de toegang tot de kelder lag.

‘Kom mee,’ zei hij, en hij pakte een zaklantaarn uit zijn tas.

Gebukt ging ik achter hem aan een krakende trap af en kwam ik uit in een ondergrondse kamer.

Toen hij het licht aandeed, zag ik een rechthoekige ruimte met een laag plafond en muren van rode baksteen. Alles was bedekt met spinrag en in een hoek lagen houten tonnen en kisten, al sinds mensenheugenis bedekt met stof. Aan het plafond hing een rondlopend netwerk van ouderwetse buizen. Ondanks het feit dat het ons verboden was, herinnerde ik me heel goed dat ik, toen ik klein was, hier eens met mijn broer was wezen kijken. Onze vader had ons toen zo erg gestraft, dat we het nooit meer gewaagd hebben.

‘Wat ben je allemaal van plan, pap?’

In plaats van te antwoorden, haalde hij een wit krijtje uit de borstzak van zijn overhemd en tekende een groot kruis op de muur. Hij wees er met zijn vinger naar. ‘Hier bevindt zich achter de bakstenen een ijzeren deur.’

‘Een deur?’

‘Een doorgang die ik dertig jaar geleden heb dichtgemetseld.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Een doorgang waarheen?’

Mijn vader negeerde de vraag en barstte opnieuw in een hoestbui uit.

‘Dat is de tweede voorwaarde, Arthur,’ zei hij toen hij weer op adem was gekomen. ‘Je mag nooit proberen die doorgang open te breken.’

Even dacht ik echt dat hij seniel was geworden. Ik wilde hem nog meer vragen, maar hij deed het licht al uit en liep weg uit de kelder.

De erfenis

Het verleden is onvoorspelbaar.

Jean Grosjean

1

De zeelucht die van de oceaan opsteeg, werkte zowel verkwikkend als afstompend.

We bevonden ons weer in de tuin en zaten tegenover elkaar aan de houten tafel.

Mijn vader gaf me een oude vulpen van glanzend metaal. ‘Je weet nu aan welke afspraken je je zult moeten houden, Arthur. Alles staat in dit contract. Je bent vrij het te weigeren of ermee akkoord te gaan. Ik geef je vijf minuten om een besluit te nemen en de papieren te tekenen.’

Hij had een nieuw flesje bier opengetrokken en wachtte kennelijk onaangedaan af.

Ik nam hem lange tijd op. Ik had hem nooit kunnen plaatsen of begrijpen, ik had nooit kunnen ontdekken hoe hij nou echt over me dacht. Maar jarenlang had ik geprobeerd, ondanks alles, van hem te houden.

Frank Costello was niet mijn biologische vader. Hoewel we het er nooit over hadden gehad, wisten we het allebei. Hij wist het zeer waarschijnlijk al lang voordat ik was geboren. Ik sinds het begin van mijn puberteit. De dag na mijn veertiende verjaardag bekende mijn moeder mij dat ze in de herfst van 1965 enkele maanden een relatie had gehad met de man die in die tijd onze familiearts was. Deze man, ene Adrien Langlois, was kort na mijn geboorte naar Quebec vertrokken. Ik had stoïcijns op het nieuws gereageerd. Deze openbaring was bijna een opluchting voor me geweest en verklaarde het soms duistere gedrag van mijn vader jegens mij.

Het kan vreemd lijken, maar ik heb nooit geprobeerd mijn verwekker te vinden. Ik had de informatie in een hoekje van mijn hoofd opgeborgen en het langzaam laten vervagen, tot ik het bijna was vergeten. Een gezin wordt niet door bloedbanden bepaald en in mijn hart was ik een Costello, geen Langlois.

‘Goed, heb je een besluit genomen, Arthur?’ riep hij. ‘Wil je dit hok hebben, of niet?’

Ik knikte. Ik wilde maar één ding: zo snel mogelijk een einde maken aan deze maskerade en terug naar Boston gaan. Ik trok de dop van de vulpen, maar op het moment dat ik mijn handtekening onder aan de papieren wilde zetten, probeerde ik het nog een laatste keer ter sprake te brengen. ‘Wil je me er echt niet meer over vertellen, papa?’

‘Ik heb je alles verteld wat je moet weten,’ zei hij zenuwachtig.

Ik bleef hem aankijken. ‘Nee, je bent niet gek, je weet heel goed dat hier niets van klopt.’

‘Ik probeer je te beschermen!’

De woorden knalden eruit. Intrigerend, onverwacht en volkomen oprecht.

Met mijn wijd opengesperde ogen zag ik dat zijn handen trilden. ‘Me waartegen beschermen?’

Om tot rust te komen, stak hij nog een sigaret op, waarna hij ergens aan leek toe te geven. ‘Goed, ik moet je iets bekennen,’ zei hij op vertrouwelijke toon. ‘Iets waarover ik nog nooit met iemand heb gesproken.’

Er volgde een stilte die bijna een minuut aanhield. Ik haalde ook een sigaret uit zijn pakje, om hem de tijd te gunnen zijn herinneringen op te halen.

‘In december 1958 ben ik, vier jaar na zijn verdwijning, door mijn vader gebeld.’

‘Dat meen je niet.’

Hij nam zenuwachtig nog een grote trek van zijn sigaret en gooide de peuk in het grind. ‘Hij zei dat hij in New York was en dat hij me zo snel mogelijk wilde ontmoeten. Hij vroeg me niemand over zijn telefoontje te vertellen, en we hebben voor de volgende dag een afspraak gemaakt in een bar op het vliegveld JFK.’

Koortsachtig klemde hij zijn knoestige vingers samen. Terwijl hij verder praatte, zag ik hoe zijn nagels in zijn vlees drongen. ‘Ik heb de trein naar het vliegveld genomen. Ik zal het nooit vergeten. Het was de zaterdag voor kerst. Het sneeuwde. Veel vluchten waren vertraagd of geannuleerd. Mijn vader zat aan een tafeltje achter een martini op me te wachten. Hij zag er moe uit en was lijkbleek. We hebben elkaar omarmd en voor het eerst zag ik hem huilen.’

‘Wat is er daarna gebeurd?’

‘Hij begon met te zeggen dat hij een vlucht moest halen en niet veel tijd had. Toen legde hij me uit dat hij ons had verlaten omdat hij geen

andere keus had gehad. Zonder er verder over uit te weiden, vertrouwde hij me toe dat hij grote problemen had. Ik vroeg hem hoe ik hem zou kunnen helpen, maar hij antwoordde dat hij de ellende aan zichzelf te danken had en dat hij zelf een manier moest vinden zich eruit te redden.’

Ik was verbijsterd. ‘En toen?’

‘Hij liet me enkele dingen zweren. Ik mocht niemand laten weten dat hij nog leefde, ik mocht nooit 24 Winds Lighthouse verkopen, ik mocht nooit de ijzeren deur in de kelder van de vuurtoren openen en ik moest hem onmiddellijk dichtmetselen. Natuurlijk ontweek hij al mijn vragen. Ik wilde weten wanneer ik hem zou terugzien. Hij legde zijn hand op mijn schouder en zei: “Misschien morgen, misschien nooit meer.” Hij verbood me te huilen en zei dat ik sterk moest zijn en me als een waar gezinshoofd moest gedragen, wanneer hij er niet meer was. Na een minuut of vijf stond hij op en dronk zijn martini leeg. Toen zei hij dat ik moest gaan en zijn raad niet mocht vergeten. “Het is een kwestie van leven of dood, Frank,” waren zijn laatste woorden.’

Stomverbaasd door deze late bekentenis, vroeg ik: ‘En wat heb je toen gedaan?’

‘Ik heb zijn raad naar de letter opgevolgd. Ik ben teruggegaan naar Boston, diezelfde avond ben ik naar de vuurtoren gegaan en heb ik die bakstenen muur in de kelder gemetseld.’

‘En je hebt de deur nooit geopend?’

‘Nooit.’

Ik zweeg enige tijd.

‘Ik kan niet geloven dat je er nooit meer over wilde weten.’

Hij spreidde zijn armen in een gebaar van onmacht uit. ‘Ik had het beloofd, Arthur... Bovendien, als je het mij vraagt, tref je alleen maar een hoop ellende achter die deur aan.’

‘Waar denk je aan?’

‘Ik zou er alles voor overhebben om het te weten, maar ik hou me tot aan mijn dood aan mijn belofte.’

Ik nam er de tijd voor na te denken en vroeg toen: ‘Wacht, ik begrijp iets niet. In de herfst van 1954, toen Sullivan plotseling was verdwenen, is de vuurtoren toch doorzocht?’

‘Ja, van boven tot onder. Eerst je grootmoeder, toen ik, en daarna nog de districtssheriff en zijn adjudant.’

‘Dus toen heb je de deur opengemaakt.’

‘Ja. Ik herinner me heel goed een lege kamer van hooguit tien vierkante meter met een vloer van aangestampte aarde.’

‘Was er geen luik of een verborgen doorgang?’

‘Nee, niets. Dat zou ik hebben gezien.’

Ik krabde op mijn hoofd. Ik begreep er niets van. ‘Wees nou eens reëel,’ zei ik. ‘Wat zouden we er in het ergste geval kunnen vinden? Een lijk? Meerdere lijken?’

‘Daar heb ik natuurlijk ook aan gedacht...’

‘In elk geval, ook al zou het om moord gaan, wanneer je de deur in 1958 hebt dichtgemetseld, is die allang verjaard.’

Frank zweeg enkele seconden en sprak toen met een matte stem: ‘Ik denk dat er wat achter die deur ligt, veel erger is dan een lijk.’

2

De hemel was zwart geworden. De donder rommelde. Enkele druppels spatten op de juridische papieren. Ik pakte de pen, zette een paraaf op alle vellen en ondertekende de laatste pagina.

‘Ik denk dat het vissen niet meer doorgaat,’ zei mijn vader, terwijl hij schuilde voor de regen. ‘Zal ik je terug naar huis brengen?’

‘Ik ben al thuis,’ zei ik, en ik gaf hem de kopie van het ondertekende contract.

Hij lachte zenuwachtig en borg de papieren in zijn tas op. Zwijgend liep ik achter hem aan naar de pick-up. Hij stapte achter het stuur en stak de sleutel in het contactslot, maar voordat hij de motor startte, tikte ik op het raam. ‘Waarom vraag je dit aan mij? Ik ben niet de oudste van de familie. Ik ben niet degene met wie je het best kunt opschieten. Dus, waarom ik?’

Hij haalde zijn schouders op en wist niet wat hij moest antwoorden.

‘Je wilt me tegen de anderen beschermen, niet? Tegen je echte kinderen.’

‘Ik ben niet gek!’ zei hij kwaad. Hij haalde diep adem. ‘Om te beginnen haatte ik je moeder omdat ze me heeft bedrogen,’ gaf hij toe. ‘Toen haatte ik jou, ja, want je bestaan herinnerde me elke dag aan dat bedrog. Maar in de loop der jaren haatte ik alleen nog mezelf...’

Hij knikte met zijn hoofd in de richting van de vuurtoren, die tegen de regen afstak, en verhief zijn stem, om boven het lawaai van het naderende onweer uit te komen. ‘De waarheid is dat dat mysterie al dertig jaar een obsessie voor me is. En ik denk dat jij de enige persoon bent die het zal kunnen oplossen.’

‘Hoe moet ik dat doen zonder die deur open te maken?’

‘Dat is nu jouw probleem,’ zei hij, terwijl hij de motor startte.

Hij trapte het gaspedaal in en reed met een schok weg. Het grind kraakte onder zijn wielen en de pick-up was binnen enkele tellen verdwenen, alsof hij was opgeslokt door het onweer.

3

Ik rende naar het huis om te schuilen.

Ik zocht in de salon en daarna in de keuken naar een restje whisky of wodka. Zonder resultaat, er was geen druppel alcohol te vinden in deze vervloekte vuurtoren. In een kast vond ik een oud espressoapparaat en een restje gemalen koffie. Ik zette het water op, deed het maassel in een filter en bereidde me voor op een grote kop met een brouwsel dat me hopelijk wat zou oppeppen. Binnen enkele minuten hing er een heerlijke geur in de kamer. De espresso was bitter en zonder schuim, maar ik knapte er wel van op. Ik bleef in de keuken bij het aanrecht van wit hout staan. Minstens een uur lang, terwijl het steeds harder ging regenen, bestudeerde ik aandachtig de juridische documenten die mijn vader had achtergelaten. Uit de fotokopieën van de verschillende verkoopaktes kon ik de geschiedenis van het gebouw achterhalen.

De vuurtoren was in 1852 gebouwd. In het begin bestond hij uit een klein, stenen huis waarop een kleine koepel was gebouwd, waarin een lantaarn stond die uit een tiental olielampen bestond, die al gauw door een fresnellens werd vervangen. In de negentiende eeuw werd het gebouw door een aardverschuiving en brand getroffen. Het huidige bouwsel – de houten toren met het huis ertegenaan – stamde uit 1899, en tien jaar later was er een modernere kerosinelamp in de vuurtoren geplaatst. Elektriciteit was er in 1925 gekomen.

In 1947 besloot de Amerikaanse regering dat de vuurtoren geen strategische waarde meer had en had zij hem van de hand gedaan tijdens een veiling waarop ook verscheidene andere oude, militaire gebouwen waren aangeboden.

Volgens de papieren die voor me lagen, heette de eerste eigenaar Marko Horowitz, in 1906 in Brooklyn geboren en in 1949 overleden. Zijn weduwe, Martha, in 1920 geboren, had de vuurtoren in 1954 aan mijn grootvader, Sullivan Costello, verkocht.

Ik rekende het in gedachten na: die Martha was nu 71 jaar oud. De

kans was groot dat ze nog in leven was. Ik pakte een pen van het aanrecht en onderstreepte het adres dat ze indertijd had opgegeven: Preston Drive 26 in Tallahassee, Florida. Ik pakte de telefoon, die aan de muur hing, en belde inlichtingen. Er woonde geen Martha Horowitz meer in Tallahassee, maar de telefoniste vond ene Abigaël Horowitz in dezelfde stad. Ik vroeg haar me met dat nummer door te verbinden.

Abigaël nam op. Ik stelde me voor en vertelde waarom ik belde. Ze zei dat ze de dochter van Marko en Martha Horowitz was. Haar moeder leefde nog, maar na 1954 was ze twee keer hertrouwd. Ze gebruikte nu de naam van haar huidige man en woonde in Californië. Toen ik Abigaël vroeg of ze zich 24 Winds Lighthouse nog herinnerde, barstte ze uit: 'Natuurlijk, ik was twaalf jaar oud toen mijn vader verdween!'

Verdween... Met gefronst voorhoofd bekeek ik de papieren nog eens. 'Volgens de verkoopakte die ik hier voor me heb liggen, is uw vader in 1949 overleden. Klopt dat?'

'Mijn vader is op die datum doodverklaard, maar hij is twee jaar eerder al verdwenen.'

'Hoezo, verdwenen?'

'Het was eind 1947, drie maanden nadat hij de vuurtoren en het huisje had gekocht. Papa en mama genoten van de omgeving en wilden er ons vakantiehuis van maken. We woonden toen in Albany. Op een zaterdagmiddag werd mijn vader gebeld door de sheriff van het district Barnstable om hem te waarschuwen dat de voorgaande nacht een boom op zijn terrein door de bliksem was getroffen en op een elektriciteitsleiding terecht was gekomen. Volgens de politieagent had het onweer ook het leistenen dak van het huis beschadigd. Mijn vader is in de auto gestapt en naar 24 Winds Lighthouse gereden om de schade op te nemen. Hij is nooit teruggekomen.'

'Wat bedoelt u daarmee?'

'Twee dagen later is zijn Oldsmobile voor het gebouwtje teruggevonden, maar van papa geen spoor. De politie heeft de hele omgeving met zaklantaarns uitgekamd, zonder enige aanwijzing te vinden waarom hij zou zijn verdwenen. Mijn moeder heeft altijd hoop gehouden en bleef wachten. Dagen, weken, maanden... Tot een rechter begin 1949 mijn vader officieel doodverklaarde om zijn nalatenschap te kunnen regelen.'

Ik viel van de ene verbazing in de andere. Hier had ik nooit iets over gehoord. 'Heeft uw moeder vijf jaar gewacht voordat ze de vuurtoren te koop aanbood?'

‘Mijn moeder wilde niets meer over het huis horen. Ze had er geen enkele belangstelling meer voor, tot ze geld nodig had. Toen heeft ze de verkoop in handen van een makelaar in New York gegeven, met het verzoek dat hij het in geen geval aan mensen in de omgeving mocht aanbieden. Die wisten allemaal van de verdwijning van mijn vader af en zouden nu zeggen dat de vuurtoren ongeluk bracht...’

‘En sindsdien hebt u nooit meer iets van uw vader gehoord?’

‘Nooit meer,’ beaamde ze.

Tot ze zichzelf verbeterde: ‘Op één keer na.’

Ik zweeg om haar de kans te geven door te gaan.

‘In september 1954 vond er in New York een ernstig treinongeluk plaats tussen de stations Richmond Hill en Jamaica. Het was een bloedbad: in het spitsuur was een overvolle trein in volle vaart tegen een andere trein gebotst, die net het station binnenreed. Bij het ongeluk zijn ruim negentig doden gevallen en bijna vierhonderd gewonden. Het was een van de ergste treinongelukken ooit.’

‘Ik heb erover gehoord. Maar wat had dat met uw vader te maken?’

‘In een van de wagons zat een van zijn collega’s. Hij was gewond geraakt, maar hij heeft het overleefd. Na de ramp is hij verscheidene keren bij mijn moeder geweest en hij zei dat mijn vader zich in dezelfde wagon bevond en bij het ongeluk was omgekomen.’

Terwijl ze praatte, maakte ik snel aantekeningen. De overeenkomst met wat er met mijn grootvader was gebeurd, was schokkend.

‘Ze hebben het lichaam van mijn vader natuurlijk nooit in de trein gevonden, maar ik was toen nog een puber en de beweringen van die man hadden me flink van streek gemaakt. Hij geloofde heilig in wat hij vertelde.’

Toen Abigaël klaar was met haar verhaal, bedankte ik haar voor de informatie.

Toen ik ophing, dacht ik aan haar vader en mijn grootvader: twee mannen die door het binnenste van de vuurtoren waren opgeslokt, met enkele jaren verschil getroffen door het ongeluk dat deze plek bracht.

Een plek waarvan ik nu de enige eigenaar was.